

syn til Indtægterne af Statsactiverne vil Thinget finde under Post 1, 2 og 3 opført 3 Indstillinger, der gaae ud paa, at den brugte Fremgangsmaade i det første Tilfælde faaer at passere for denne Gang, i andet, at den kan passere, og i 3die, at den billiges, og Thinget vil saaledes have Leilighed til at bevise sin Upartisthed. Jeg skal motivere hver især. Den første Fremgangsmaade, som efter Udvalgets Mening fortjener Censur, er en Folge af, at Finanzministeren i Skrivelse af 21de November 1851 tilkjendegav, at han vilde være villig til at modtage nyhede Creditsforeningsobligationer til Pari Cours som Afdrag paa Gjæld til Statskassen, naar og saalænge de ikke vare noterede under Pari. Denne Forordning udvidedes senere til ogsaa at gjælde de sjællandske Creditsforeningsobligationer. Denne Bestemmelse blev ikke bragt til Udførelse før i de sidste Dage af December 1851, idet 2 Godseiere paa den Maade indbetalte deels 6000 Rd., deels 14,750 Rd. til Finanzterne i saadanne Creditsforeningsobligationer, der modtoges til Pari. Der kan være meget stor Tvivl om, hvorvidt Finanzministeren kan være berettiget til en saadan Foranstaltning. Imidlertid skal jeg ikke reise nogen Dvæstion derom, da det for mig er indlysende, at det har været i en god Hensigt, nemlig for at bidrage Sit til, at dette Papir strax maatte nyde en god Faveur paa Pengemarkedet; derimod fortjener den Anvendelse, som deraf er skeet, i højeste Grad at misbilliges; thi den Dag, da denne Omsætning fandt Sted, vare disse Papirer aldeles ikke noterede, og at ville sige, at, naar de ikke ere noterede, saa ere de heller ikke noterede under pari, det er en Exception, der kun vilde høre hjemme i Comedien. Det er vist, at paa den Tid vare de kongelige Obligationer noterede 92 $\frac{1}{4}$ a 92 $\frac{1}{2}$, og der behøves virkelig ikke megen Indsigt i Pengeforholdene til at vide, at et saadant aldeles nyt og ukjendt Papir, som først skulde bringes paa Markedet, i alt Fald vilde behøve nogen Tid Tid for at komme til at staae i Classe med saa gamle og kjære Venner som de kongelige Obligationer. En anden Omstændighed, som maaskee er tilfældig, maaskee ikke, er, at denne Maade kun er benyttet af Tvende, hvilket jo

nærmest vækker en uspiselig Præsumption for, at den ikke har været tilstrækkeligt bekendt; thi denne Maade at placere Papirer til pari var aabenbart saa overordentlig fordeelagtig, at de Mange, der i Mellemtiden have solgt Papirer under pari, ganske sikkert vilde have valgt den, dersom de havde kjendt den. Det er derfor vistnok en urigtig Handling; men der er paa den anden Side heller ikke tilstrækkelig Grund til der at andrage Spørgsmaalet til Ansvar, hvorimod det efter Udvalgets Overbevisning fortjener en alvorlig Censur. — Under den 2den Indstillingspost er indstillet, at „den brugte Fremgangsmaade kan passere,“ og dette er udviklet i den trykte Motivering til Betænkningen. Det angaaer en temmelig omfattende Omsætning, der frembyder mere end eet tvivlsomt Punkt, som jeg troer, at det er rigtigst at behandle her under Et, uagtet den ene og betænkeligste Side af Sagen egentlig henhører under Afsnittet om Statsgjælden. Det blev nemlig ved Loven af 14de November 1851 tilladt Finanzministeren at indføre de ifølge Loven af 15de Maj 1850 for 4 Millioner udstedte rentebærende Creditbeviser mod pffigelige Statsobligationer til 5 pCt., for saa vidt Hændehaverne af Creditbeviserne ved frivillig Overenskomst maatte ønske Saadant. Det er altsaa fuldkommen lovmæssigt, naar dette er skeet med 2,208,585 Rd., hvorfor er udstedt saadanne Obligationer mod de til saadan Indløsning præsenterede Creditbeviser; men hele Resten skulde naturligtvis være indfriet constant, forsaavidt den ikke, hvad der forøvrigt er Tilfældet med en stor Deel deraf, berøede i selve Statskassen. Der er tillige udfærdiget saadanne Obligationer for en Sum af 118,000 Rd., som laa i Statskassen; der kunde det ved en meget søgt Fortolkning maaskee siges, at Finanzministeren som Hændehaveren af disse Creditbeviser mødte hos Finanzministeren som Udstederen af de kongelige Obligationer og begjærede dem ombyttede med saadanne; naar man vil indrømme det, troer jeg, at man er gaaet til den yderst mulige Grændse af Indrømmelser; men, naar der tillige er constant indfriet 179,050 Rd. og disse saaledes altsaa indfrie Creditbeviser dernæst ere con-